

CASSANDRA CLARE,
ROBIN WASSERMAN

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Hatodik könyv

Sápadt királyok, hercegek

Könyvmolyképző Kiadó, 2016

SIMON LEWIS

Így telt a nyári szünidőm

Ezt a nyarat Brooklynban töltöttem. Minden reggel futni mentem a parkba. Egyszer találkoztam egy nival, aki a kutyaúsztatóban lakott. Haja...

Simon Lewis letette a tollat, és kézbe vette a chtoniai–angol szótárt, hogy megkeresse benne a „szöke” szót, a jelek szerint azonban a démoni dimenziók teremtményei nem tartották fontosnak, hogy megfelelő kifejezéseket találjanak a különféle hajszínekre. Simon némi kutakodás után arra jutott, hogy a család, a barátság és a tévézés sem elég fontosak számukra ahhoz, hogy szavaik legyenek rájuk. Egy darabig a radírját rágta, aztán felsóhajtott, és ismét a papír fölé hajolt. Reggelre ötszáz szavas fogalmazást kellett leadnia a chtoniai tanárának arról, hogyan töltötte a nyarat, és jó egyórányi munkával sikerült eljutnia nagyjából... harmincig.

Haja is volt neki...

...meg hatalmas dudái

– Csak segíteni próbálok – mondta Simon szobatársa, George Lovelace, miután átnyúlt a válla fölött, és befejezte helyette a mondatot.

– De baromira nem sikerül – jegyezte meg Simon, és nem tudta elfojtani a mosolyát.

Nyáron jobban hiányzott neki George, mint gondolta volna. Igazából az egész jobban hiányzott neki, mint gondolta volna – nemcsak a barátai, de maga az Árnyvadász Akadémia is, a kiszámítható napirend meg minden más, ami miatt hónapokon át panaszkodott. A nyálka, a nyirkosság, a reggeli aerobik, a falak csapdájába esett állatok neszezése... De még a leves is hiányzott. Simon az Akadémián töltött első évét többé-kevésbé végigagógodta, mert úgy érezte, egyszerűen nem tartozik oda. Várta, hogy mikor döbben rá valamelyik fontos ember az óriási tévedésre, és mikor küldik haza.

Amikor azonban Brooklynban magára húzta a batmanes takarót, és az anyja horkolását hallgatta a szomszéd szobából, egyszerre azon vette észre magát, hogy nem otthon van.

Maga sem értette, hogyan történt, de váratlanul az Árnyvadász Akadémia lett az otthona.

A Park Slope már egyáltalán nem olyan volt, mint amilyennek emlékezett rá. A Prospect Park kutyafuttatóiban vérfarkaskölykök játszottak, a Grand Army Plaza piacán egy boszorkánymester árult kézműves sajtot és szerelmi bájjitalokat, a Gowanus partján vámpírok henyéltek és pöcköltek cigarettacsikkeket az arra kolbászoló hipszterekre. Simonnak folyton-folyvást emlékeztetnie

kellott magát, hogy ezek a lények mindvégig ott voltak. Nem a Park Slope változott meg, hanem ő. Most már rendelkezett a látás képességével. Ő volt az, aki máshogy nézett a sötét sarkokra, és aki egy könnyed dzsúdódobással ösztönösen a földre teremtette Ericet, amikor régi barátja meg akarta tréfálni, és a háta mögé lopakodott.

– Haver! – hördült fel Eric, ahogy kidülledt szemekkel bámult fel rá a kiégett augusztusi gyepről. – Pihenj, honvéd!

Eric persze úgy tudta, hogy Simon egy katonai iskolában töltötte a tanévet, mint ahogy a többi barátja, az anyja és a nővére is ebben a hitben élt. Hazudott szinte mindenkinek, akit szeretett. Ez volt a másik nagy változás a brooklyni életében, és talán emiatt szeretett volna leginkább elmenekülni. Egy dolog volt hazudni arról, hol töltötte az évet, és előadni mindenféle kitalált történeteket az elkövetett vétségekről meg a kiképzőőrmesterekről, akiknek a figuráihoz rossz nyolcvanas évekbeli filmekből vette a mintát. Más dolog volt azonban, hogy arról is hazudnia kellett, kicsoda ő valójában.

Annak a kamasznak próbálta kiadni magát, akire emlékezett – annak a Simon Lewisnak, aki úgy tudta, hogy a démonok és a boszorkánymesterek kizárólag képregények lapjain léteznek, aki akkor állt legközelebb a halálhoz, amikor félrenyelt egy csokival bevont mandulát. Csakhogy ő már nem az a Simon volt – nem, a legkevésbé sem. Talán egyelőre nem mondhatta magát árnyvadásznak, de azért mondénak sem lehetett nevezni, és belefáradt, hogy mégis annak kellett mutatkoznia.

Egyedül Clary előtt nem kellett megjátszania magát, és ahogy múltak a hetek, egyre több és több időt töltött a lány társaságában. Újra felfedezte vele a várost, és hallgatta a történeteket a régi önmagáról. Simon még mindig nem igazán emlékezett rá, mit jelentettek egymásnak abban az előző életében, amit egy varázslat miatt elfelejtett – de mintha egyre kevésbé számított volna a múlt.

– Tudod, hogy én sem az vagyok, aki voltam – mondta egy nap Clary, amikor éppen a negyedik kávéjuk fölött ücsörögtek a Java Jonesban. Simon minden tőle telhetőt megtett, hogy a szeptemberi iskolakezdésig koffeinné alakítsa a vérét. Az Akadémia kávémentes zóna volt. – Néha úgy érzem, mintha a régi Clary legalább olyan messze lenne tőlem, mint a régi Simon tőled.

– És hiányzik az a régi Clary? – kérdezte Simon, bár valójában úgy értette: hiányzik az a régi Simon? A jobb, bátrabb Simon, akit talán soha többé nem lesz képes előcsalogatni önmagából.

Clary megrázta a fejét, lángvörös fürtjei a válla körül ugráltak, zöld szemében bizonyosság villant.

– És te sem hiányzol egyáltalán. – Megvolt az a különös képessége, hogy mindig tudta, mi jár Simon fejében. – Mert visszakaptalak. Legalábbis remélem...

A fiú megszorította a kezét. Ez a válasz elég is volt mindkettjüknek.

– Ha már szóba került, hogyan telt a nyarad – szólta most George, miután visszahuppant megereszkedett matracára –, nekem azért hajlandó vagy mesélni róla?

– Mit meséljek? – Simon hátradőlt a székén, de a fa baljóslatú csikorgását hallva azonnal ismét az asztalra könyökölt inkább.

Mivel másodévesek lettek, Simonnak és George-nak felajánlottak egy szobát a felszínen, de közösen úgy döntöttek, hogy inkább az alagsorban maradnak.

Simon egészen megbarátkozott a nyirkos félhomállyal – és fedezte annak az előnyeit, ha távol tartja magát a tanárok kíváncsi tekintetétől. Nem is szólva az elit diákok lenéző pillantásairól. Az ő évfolyamára járó árnyvadásztanulók már kezdték felismerni, hogy mondén társaik sem feltétlenül teljesen reménytelenek, most azonban egy teljesen új évfolyam érkezett az Akadémiára, és Simonnak semmi kedve nem volt hozzá, hogy előről kelljen kezdenie a bizonyítást. Miközben a széke csikorogva igyekezett eldönteni, kettőtörjön-e alatta, ő azon elmélkedett, hogy vajon meggondolhatja-e még magát.

– Simon, cimbora! Dobj nekem egy csontot. Tudod, az én nyaralásom hogy telt?

– Birkanyírással? – George több képeslapot is küldött neki az elmúlt két hónap során. Mindegyik egy idilli skót tájat ábrázolt, a hátoldalon lévő üzenetek pedig ugyanazt a témát járták körül:

Unatkozom.

Cefetül unatkozom.

Ölj meg most azonnal!

Késő, már hullá vagyok.

– Birkanyírással – erősítette meg George. – Birkaetetéssel. Birkatereléssel. Birkatrágyában fetrengve. Közben te meg... ki tudja, mi mindent műveltél egy bizonyos hollófekete hajú szuperhósszal. Ugye nem akarsz, hogy kerülő utakon kelljen mindent megtudnom?

Simon felsóhajtott. George négy és fél napon át türtőztette magát. Ennél többet valószínűleg nem is lehetett volna elvárni tőle.

– Miből gondolod, hogy egyáltalán találkoztam Isabelle Lightwooddal?

– Ó, nem is tudom. Talán abból, hogy amikor utoljára találkoztunk, másról sem bírtál beszélni rajta kívül? – George elég vérszegényen igyekezett utánozni az amerikai akcentust. – Hová vigyem randira Isabelle-t? Mit mondjak a randikon Isabelle-nek? Mit vegyek fel a randira Isabelle-lel? Jaj, George, te szerelem bronzbőrű skót istene, mondd, mihez kezdjek Isabelle-lel?

– Nem emlékszem rá, hogy ilyesmi elhagyta volna a számat.

– Csak szavakba öntöm, amit a testbeszédedből kiolvastam – magyarázta George. – Most pedig hadd halljam!

Simon vállat vont.

– Nem jött össze.

– Nem jött össze? – George szemöldöke kis híján kilőtt a homlokáról. – Nem jött össze?

– Nem jött össze – erősítette meg Simon.

– Azt akarsz mondani, hogy a több dimenzió és a világ megmentését eredményező kalandokon átívelő szerelmi történeted saját nemzedéke legdögösebb árnyvadász lányával véget ért, és

ezt annyival intézed el, hogy rántasz egyet a válladon, és közlöd, hogy... – Elhagyta beszéde dallamosságát, és ismét amerikai akcentussal fejezte be. – „Nem jött össze.”

– Igen. Erről beszélek. – Simon igyekezett laza maradni, de nyilván nem sikerült, mert George felállt, és jókorát csapott a vállára.

– Bocs, öreg – mondta csendesen.

Simon megint felsóhajtott.

– Hát igen.

SIMON LEWIS

Így telt a nyári szünidőm

Elbaltáztam az esélyemet a világ legcsodálatosabb lányánál.

Nem egyszer, nem kétszer, hanem *háromszor*.

Randira vitt a kedvenc klubjába, ahol egész éjjel úgy álldogáltam, mint valami félnótás suttyó, és egyszer szó szerint megbotlottam a saját lábamban. Aztán hazavittem az Intézetbe, és elköszönésképpen kezet fogtam vele.

Igen, jól tetszett olvasni: kezet ráztam vele...

Aztán a második randin elvittem a kedvenc mozimba, ahol végigülte velem a *Star Wars: A klónok háborúja* maratont, és nem is vettem észre, hogy mikor aludt el.

Aztán véletlenül bántó megjegyzést tettem az ízlésére, mert hát honnan is tudhattam volna, hogy régen járt egy boszorkánymesterrel, akinek farka volt – nem mintha egyébként kíváncsi lettem volna rá. Később pedig jöhetett az újabb jóéjt-kézfogás.

Harmadszorra megint bedobtam egy zseniális ötletet: dupla randi Claryvel és Jace-szel. Ezzel talán még nem is lett volna gond, kivéve, hogy Clary meg Jace szerelmesebbek egymásba, mint bármelyik másik szerelmespár a szerelem történetében, és elég biztos vagyok benne, hogy jól elváltak az asztal alatt, mert Jace egyszer véletlenül az én vádlimat simította végig a lábával. (Vagy véletlen volt egyáltalán? Hát erősen remélem, hogy igen.) Aztán démonok támadtak meg bennünket, mert a jelek szerint Clary és Jace afféle démonmágnesként funkcionáltak, és engem jó fél percre kiütöttek, úgyhogy eszméletlenül feküdtem egy sarokban, amíg a többiek elintézték azokat az izéket, Isabelle pedig egy harcos istennő volt, mint mindig. Merthogy Isabelle egy harcos istennő, én meg egy kis pöcsinger vagyok.

Később meg mind elmentek valami szupermenő vidéki kirándulásra, hogy levadásszák azokat a démonokat, akik az előző démonokat ránk küldték, de nem engedték, hogy velük tartsak. (Lásd fent a pöcsingerséget illetően.) Aztán amikor hazaértek, Isabelle nem

hívott fel, nyilván azért, mert vajh melyik harcos istennő akarna egy sarokban kuporgó pöcsingerrel jární? És én sem hívtam fel őt ugyanezért. Meg mert gondoltam, hogy talán majd ő hív engem.

De nem hívott.

Vége.

Simon úgy döntött, halasztást kér a chthoniai tanárától.

Mint kiderült, a másodéves tanterv nagyjából ugyanolyan volt, mint az elsőéves – egyetlen kivétellel. Ebben az évben, ahogy teltek a hónapok, és közeledett a Felemelkedés, az Árnyvadász Akadémia diákjaitól azt is elvárták, hogy tisztában legyenek az aktuális eseményekkel. Bár az eddig tanultak alapján Simon úgy érezte, hogy az aktuális eseményeket taglaló óra akár *Miért köcsögök a tündérek?* cím alatt is futhatna.

Az árnyvadász és a mondén másodévesek mindennap beözönlöttek az előző tanévben még bezárt tantermekbe. (Valami démonbogár-invázió volt állítólag.) Mindenki bepréselte magát a rozsdás padokba, amiket náluk kétszer kisebb diákokra terveztek, és végighallgatták, amint Freeman Mayhew tanár úr a hideg békéről magyaráz.

Freeman Mayhew inas, kopasz férfi volt őszülő Hitler-bajuszszal, és bár a legtöbb mondatát azzal kezdte, hogy „a magam idejében, amikor még a démonokkal harcoltam”, nehéz volt elképzelni,

hogyan akár csak egy megfázással is küzdött volna valaha életében. Mayhew-nak hite szerint meg kellett győznie a diákjait, hogy a tündérek körmönfontak, megbízhatatlanok, szívtelenek, és rég megérték rá, hogy kipusztuljanak – nem mintha azok „az anyám-asszony katonái a Klávéban” ezt valaha is hajlandóak lennének elismerni. A diákok hamar rájöttek, hogy ha vitába szállnak vele – vagy akár csak egy kérdés erejéig félbeszakítják –, attól Mayhew vérnyomása az egekbe szökik. Ilyenkor vörös folt kezdett terjedni a fején, és az öreg dühösen csattant fel.

– Ott voltatok? Nem hinném!

Aznap reggel Mayhew átadta az osztályt egy Simonnál alig pár évvel idősebb fiatal lánynak. A lány világosszőke haja gyűrűkben omlott a vállára, kékeszöld szeme csillogott, a száját ellenben komor vonallá szorította össze, amitől nagyon úgy tűnt, hogy sokkal szívesebben lenne valahol máshol. Mayhew mellette állt, de Simonnak feltűnt, hogy távolságot tart a lánytól, és ügyel rá, hogy véletlenül se fordítson hátat neki. Mayhew félt tőle.

– Gyerünk! – szólt mogorván a tanár. – Mutatkozz be nekik!

A lány tekintetét a padlóra szögezve mormogott valamit.

– Hangosabban! – csattant fel Mayhew.

A lány felemelte a fejét, és az osztályra nézett. Amikor megszólalt, erős és tiszta volt a hangja.

– Helen Blackthorn vagyok – mondta. – Andrew és Eleanor Blackthorn lánya.

Simon alaposabban is megnézte magának Helen Blackthornt, akinek a nevét már ismerte Clary sötét háborúról szóló történeteiből.

Blackthornék sokat vesztek abban a harcban, de Simon úgy emlékezett, hogy Helen és az öccse, Mark vesztek a legtöbbet.

– Hazudsz! – kiáltotta Mayhew. – Na még egyszer!

– Ha képes vagyok hazudni, az nem bizonyít magának valamit? – kérdezte a lány, de nyilvánvaló volt, hogy ő maga is tisztában van a válasszal.

– Tudod, hogy milyen feltétellel lehetsz itt – mennydörögte a férfi. – Ha nem mondasz igazat, mehetsz is haza.

– Az nem az otthonom – felelte csendesen, de határozottan Helen.

A sötét háború után – nem mintha valaki is hivatalosan ezt a kifejezést használta volna – Helent száműzetésbe küldték az Északi-sarkkörön túl fekvő Vrangel-szigetre, ahonnan a világot a démonoktól védő mező eredt.

Simon úgy hallotta, hogy az egész sziget egy kietlen, elhagyott jégsivatag. Helen és a barátnője, Aline Penhallow hivatalosan a védőmezőt tanulmányozták, amit a Sötét Háború után újjá kellett építeni. Nem hivatalosan Helent azért büntették, mert az volt, aki. A Klávé úgy döntött, hogy a csatában tanúsított bátorsága és makulátlan előélete ellenére sincs helye közöttük, még akkor sem, ha a fiatalabb testvérei elárvultak, és egy távol élő nagybácsira kellett bízni őket, akit alig ismertek. Az volt a véleményük, hogy bár a bőre elbírja az angyali rúnákat, mégsem igazi árnyvadász.

Simon arra a következtetésre jutott, hogy a Klávében mindenki idióta.

Nem számított, hogy nem voltak nála fegyverek, hogy halvány-sárga pólót és farmert viselt, és hogy egyetlen rúna sem látszott a bőrén. A tartásából és az önuralmából, amivel a haragját méltósággá transzformálta, egyértelműen látszott, hogy Helen Blackthorn árnyvadász. Harcos.

– Utolsó esély – morogta Mayhew.

– Helen Blackthorn vagyok – ismételte a lány, és hátraigazította fekete haját, felfedve hegyes füleit. – Apám Andrew Blackthorn árnyvadász, anyám Lady Nerissa a Tündérek Udvarából.

Erre Julie Beauvale felállt, és egyetlen szó nélkül kivonult az osztályteremből.

Simon sajnálta a lányt – vagy legalábbis igyekezett sajnálni. A Sötét Háború utolsó óráiban egy tündér Julie szeme láttára ölte meg a nővérét. De erről Helen nem tehetett. Ő csak félig volt tündér, és nem is ez a fele számított.

Nem mintha a Klávében – vagy az osztályteremben – bárki is így gondolta volna. A diákok között nyüzsgés támadt, egyik tündéreket illető sértő megjegyzés hangzott el a másik után. A terem végében Helen mozdulatlanul, két kezét a háta mögött összekulcsolva állt.

– Jaj, elég legyen már! – dörrent rá az osztályra Mayhew.

Simon nem először gondolkodott el rajta, miért lett ebből az emberből tanár, amikor a fiataloknál láthatólag csak azt gyűlölte jobban, hogy tanítania kellett őket. – Egyikőtöktől sem várom el, hogy tiszteljétek ezt az... illetőt. De azért jött, hogy elmondjon nektek egy tanulságos történetet. Hallgassátok végig!

Helen megköszöri a torkát.

– Apám és az öccse valaha ennek az Akadémiának a diákjai voltak. Éppen, mint most ti. – Halkan, szenttelenül, minden érzelmi töltet nélkül beszélt. – És mint ti, talán ők sem sejtették, milyen veszélyesek lehetnek a tündérek. És ez majdnem az életükbe került.

Apám, Andrew a második évét töltötte az Akadémián, folytatta Helen, Arthur pedig az elsőt. Általában csak másodéveseket küldtek akcióba a tündérek földjére, de mindenki tudta, hogy Arthur és Andrew együtt harcolnak a legjobban. Ez természetesen jóval a hideg béke előtt történt, amikor a tündéreket kötötték a Szövetség előírásai. Ennek ellenére nemegyszer megszegték a szabályokat, ha úgy érezték, hogy megúszhatják a dolgot. Ez esetben elraboltak egy árnyvadász gyereket. Az Akadémia tíz diákját küldték egy tanár vezetésével, hogy visszahozzák a lányt.

A küldetés sikerrel járt – kivéve, hogy egy ravasz tündér addig ügyeskedett, amíg apám bele nem nyúlt egy bokorba, és a tüskék meg nem szúrták a kezét. Apám aztán ösztönösen felszívta az apró sebből kiserkenő vért, és vele együtt egy keveset a bokor termésének levéből is.

Mivel így ivott a tündérek birodalmában, ki volt szolgálatva a királynő kénye-kedvének, az pedig arra utasította, hogy maradjon. Arthur kijelentette, hogy márpedig akkor ő sem megy sehová.

Az Akadémia tanárának sikerült alkuat kötnie a királynővel: a két diák csak egyetlen napig marad fogoly.

Persze itt az Akadémián mindig is okos emberek tanítottak, de a tündérek náluk is okosabbak voltak. Ami a világban egyetlen nap, az náluk sokkal hosszabb időt jelentett.

Éveket.

Apám és a nagybátyám csendes fiúk voltak, igazi könyvmolyok. Bátran harcoltak a csatamezőn, de a könyvtár volt az ő igazi világuk. Egyáltalán nem készültek fel arra, ami ezután történt velük.

Ugyanis nemsokára találkoztak Lady Nerissával a Tündérek Udvarából, aki később az anyám lett. Szépségét csak a kegyetlensége múlta felül.

Apám sosem beszélt róla, mi történt vele Nerissa kezei között, és a nagybátyám sem mesélt semmit. Viszont a visszatérésük után mindenről részletesen beszámoltak az inkvizítornak. Nemrég megkértek, hogy olvassam el az erről készült jegyzőkönyvet, és számoljak be róla nektek.

A következő történt: Apám hét hosszú évre Nerissa játékszere lett. Magához láncolta, ha nem is valódi láncsal, de fekete tündérmágiával. A szolgálai lefógták apámat, Nerissa pedig ezüstpántot csatolt a nyakára, amit elvarázsoltak. Apám emiatt nem a szörnyeteget látta benne, hanem csodálatosnak találta. A pánt becsapta a szemét és a szívét is, a fogvatartója iránt érzett gyűlöletét szerelemmé változtatta. Vagyis inkább a szerelemnek azzá a meg-savanyodott változatává, amit a tündérek ismernek. Valamiféle

klausztofóbiás rajongássá. Bármit megtett volna Nerissáért. És a következő hét évben meg is tett érte mindent.

Aztán meg ott volt Arthur is, az öccse, aki még fiatalabbnak is tűnt a koránál. Kedves fiú volt, azt mondták. Melegszívű.

Lady Nerissa nem tudott mit kezdeni Arthurral, csak játékszernek használhatta, eszköznek, hogy kínozza vele apámat, és meggyőződjék a hűsége felől.

Apámat arra kényszerítette, hogy szerelemben töltse azokat az éveket, Arthurnak azonban állandó fájdalommal kellett együtt élnie.

Őt újra meg újra élve megégették, merthogy a tündérek tüze megperzseli ugyan a húst és a csontot, de nem halálos.

Számtalanszor megkorbácsolták, a tövisfonat soha be nem gyógyuló sebeket mart a hátába.

A földhöz láncolták a csuklójánál meg a bokájánál fogva, mint valami vadállatot, és arra kényszerítették, hogy végignézze a legszörnyűbb rémálmait. A tündérek a mágiájuk segítségével eljártották a szerettei gyötrelmes halálát.

Elhitették vele, hogy a bátyja cserbenhagyta, és inkább a tündér szerelmét választotta a tulajdon testvére helyett. Minden kínzás közül ez volt a legrettenetesebb.

Arthur megtört. Egyetlen év kellett hozzá. A következő hatot a tündérek azzal töltötték, hogy nevetve tapostak a lelke romjain.

És mégis.

Arthur árnyvadász volt, márpedig az árnyvadászokat soha nem lehet alábecsülni. Egy nap a fájdalomtól és a gyásztól félőrülten

látomása támadt a jövőről, amiben sok ezer napot, évtizedeket, évszázadokat töltött el gyötrelmek közepette a tündérek földjén, miközben roskatag, megtört emberré öregedett, majd visszatért a saját világába, és azt látta, hogy ott egyetlen nap telt csak el. Hogy minden ismerőse fiatal és egészséges. Hogy imádkoznak a haláláért, mert nem akarják, hogy azzal kelljen együtt élnie, ami vált belőle. A tündérek országában nem telt az idő. Ellophatták az egész életét – tíz emberöltőre való kint és fájdalmat is rászabadíthattak akár – úgy, hogy nem szegték meg az adott szavukat.

A sorsától való félelem végül hatalmasabbnak bizonyult, mint a fájdalom, és erőt adott neki, hogy megszabaduljon a kötelékeitől. Arra kényszerült, hogy megküzdjön a saját bátyjával, aki a varázslat miatt azt hitte, minden áron meg kell védenie Lady Nerissát. Arthur a földre kényszerítette apámat, aztán Lady Nerissa saját törével hasította fel a tündér testét a torkától a mellkasáig. Aztán ugyanezzel a törrel levágta a pántot apám nyakáról. Végre mind a ketten megszabadultak az átok alól, megszöktek Tündérföldről, és visszatértek a mi világunkba. A mai napig viselik a sebeket.

Miután jelentették a történeteket az inkvizítornak, elhagyták Idris-t, és elhagyták egymást is. A két testvér, akik valaha olyan közel álltak egymáshoz, mint a parabataiok, többé rá sem bírtak nézni egymásra. Arra emlékeztették egymást, amit kiálltak, és amit elveszítettek. Egyikük sem tudta megbocsátani a testvérének azt, amiben a másik elbukott, és azt, amiben sikerrel járt.

Talán végül meg is békéltek volna.